

Ptičice se uče peti.

(K podobi.)

Po zraku pesemca vrši,
od solčnih je prišla strani,
prepolna bajne je sladkosti,
znak je pomladi in mladosti.

Po zraku ptičke plavajo,
veselo se vzigravajo,
glasove sladke slušajo
in pevati izkušajo.

In hipoma polje in log,
vsa zemlja širna naokrog
v kipeči pesmi zazveni:
»Pozdravljen, čas pomladni ti!«

Leon Poljak.

Odplavalala je z njim . . .

Prijatelju F. G., umrlemu 6. svečna 1906, v spomin napisal *Andrej Rapè.*

Preprosta kmetiška soba. Zatoхло je v tej sobi. Osem otrok, mati in oče. Tam ob steni v postelji — bolnik. Ob drugi steni postelja: v nji bolnik. Otroške postelje: po vseh bolniki. Ob peči 10 let stara deklica — edina še zdrava . . . Zunaj v veži stara mamica, ki joka. Vse bolno: oče, mati, otroci! To je dom mojega prijatelja . . .

* * *

Nikdar ti še nisem, ljuba mladina, izročal svojih čuvstev s tako žalostno dušo kot ti jih danes. Vesel sem bil vsekdar, kadar sem ti kaj napisal, vsvesti si, da te zabavam, poučujem, kratkočasim. Nisem ti še kazal svojega duševnega stanja v tej luči. Bolna je moja duša, zakaj prijatelja mi namerava vzeti smrt.

Prijatelja imeti, pravega, zvestega prijatelja — to je velika in redka sreča. Koliko pa je dandanes prijateljev?! Pač res je: „Pravi prijatelji so redki!“ V današnjih časih še celo. In jaz sem imel takega prijatelja, oziroma ga še imam, ali nad njegovo posteljo že veje hladna perutnica smrtnega angela, ki mu dahne na čelo zadnji, smrtni poljub. Pred tem poljubom me je strah, tega angela se bojim v dno duše, saj mi odvzame zlato prijateljsko srce. — Zato je danes, ko ti to pišem, ljuba mladina, moja duša bolna, moje misli so žalostne, moj duh tudi že bolesti utrujen. Ko ti to pišem, morda že vzdigava smrt svojo koso, da požanje dozorelo setev, morda dogoreva luč prijateljevega življenja, morda ugaša pravkar, ali pa